



Döda kroppar

Av: Irina Visson

Jag heter Fran, Fran Bow. Jag är 11 år gammal men går inte i skolan för att mina föräldrar tyckte det var för riskabelt, jag vet inte varför men jag protesterar inte. Jag har en svart katt med lysande gula ögon, Mr. Midnatt heter han. Han är min bästa kompis, han är min enda kompis. Jag älskar honom mer än något annat i världen, utom mina föräldrar.

En kväll håller jag på och leker med Mr. Midnatt och hör ett skrik som kommer från mina föräldrars rum. Jag går och ser efter. Det jag ser är inte något som någon i hela världen skulle vilja se, jag ser mina föräldrar ligga på golvet döda med stora pölar av blod runt dem.
-Nej mamma! skriker jag.

-Pappa! skriker jag och börjar gråta.

-Varför!?! skriker jag och storgråter.

Sedan springer jag iväg, jag vet inte var men jag springer. Jag springer ut i skogen och kollapsar. Sedan ser jag att någon kommer och plockar upp mig.

-Hallå, mår du bra? hör jag en röst säga.

Sedan blir allt svart och jag svimmar. När jag vaknar ser jag att jag är på ett sjukhus. Jag sätter mig upp och ser att det ligger en massa döda kroppar och väldigt mycket blod.

-Ahhhh! skriker jag högt.

Sedan kommer en sjuksköterska in springande, när hon kommer in försvinner plötsligt alla döda kropparna.

-Vad är det?! nästan skriker hon åt mig.

Men jag kan inte svara, jag är paralyserad av skräck. Jag måste verkligen se fånig ut.

-Det blir ok, jag vet att du har gått genom något svart men skrik inte i mitten av natten! säger sköterskan argt.

-Men... Men det var en massa lik på golvet, säger jag.

-Lik? Lik? Du var då en rolig en, ingen har någonsin dött på detta sjukhuset, säger sköterskan och börjar skratta.

-Men... Men, säger jag.

-Inga men, lägg dig nu och sov, säger sköterskan och lämnar rummet.

Sedan somnar jag av all sövande medicinen som jag har fått. Den natten drömmer jag om att det var jag som dödade mina föräldrar.

Jag ser mig själv ta en kökskniv och brätts ner mamma och pappa och sedan döda dem väldigt långsamt och plågsamt. Sedan vaknar jag med ett ryck.

-Det var inte jag, det var inte jag, det var inte jag, säger jag åt mig själv för att övertyga mig själv om att det bara var en mardröm.

Sedan kollar jag up och ser sjuksköterskan från igår hänga sig själv i ett rep som sitter fast i en av lamporna.

-Nej, gör det inte! skriker jag men det är redan för sent.

Sköterskan hänger sig själv och dör. Sedan kommer sjuksköterskan in och hennes döda kropp försvinner. Hon går fram till en apparat som är kopplad till mig och gör något med några knappar. Sedan går hon fram till en annan apparat och vrider på en liten sak som är kopplad till en slang. Sedan ser jag någon rött vätska åka genom slangen och in i min arm.

-Vad är det? frågar jag och pekar på det röda i slangen.

-Duotine, säger hon och lämnar rummet.

-Duotine? frågar jag mig själv.

Sedan svimmar jag. I drömmarnas rike ser jag något hemskt, något så hemskt att det skulle kunna döda hundratals barn. Det jag ser är en djävul, ingen "vänlig" djävul som i böcker eller filmer utan en mycket läskigare.

Den har en stor döds-kalle på huvudet, inte en mänsklig döds-kalle utan en från en get. Jag ser inte huvudet på den för att den har på sig skallen.

Utanpå skallen ser jag blodådror, jag ryser av att se dem. Den har ingen kropp utan den är en flytande skugga, jag vågar inte titta.

-Jag är prins Remour av femte verkligheten, dödens verklighet, säger han med en hög och kuslig röst.

-Och jag är prinsessan Malni från den första verkligheten, ljusets verklighet, hör jag en röst säga bakom mig.

När jag vänder mig om ser jag den vackraste ängeln jag någonsin har sett. Hon har långt, vitt hår, stora vingar och en fin klänning. Men det är något konstigt med henne, hon är genomskinlig. Som om hon var ett spöke.

-Och jag är Itward från fjärde verkligheten, mörkrets verklighet, säger en till gestalt vänster om Remour.

När jag kollar på honom ser jag att han är ett skelett med en stor hatt och svart kostym. Jag borde nog vara rädd för honom men jag är inte det.

-Glöm inte mig, Melonia, livets gudinna från andra verkligheten, säger en tjej som sitter på ett litet, rosa, moln. Hon är rätt så gullig.

Men när jag tar en bättre titt på henne ser jag att hon inte har några ögon, bara tomma hål.

-Och jag är Fran Bow från tredje verkligheten, den mänskliga verkligheten, N hör jag en röst, väldigt lik min säga. Men jag öppnade inte munnen.

Jag vänder mig om och ser mig själv hålla i Mr. Midnatt och ta en kniv rakt genom hans kropp. Det sista jag ser innan jag vaknar är att den som dödade Mr. Midnatt skrattar. När jag har vaknat så gråter jag väldigt mycket. Jag ser att "duotine sladden" inte injekterat någon medicin in i mig. Jag går up och sätter på "duotine injekteringen". När jag gjort det ser jag att min döda kropp ligger på sängen. När jag stänger av duotinen så är kroppen borta.

Nu vet jag att det var den som gjorde att jag såg de läskiga sakerna. Sedan hör jag steg utanför dörren.

Jag rusar till sängen och lägger mig ner. Sedan kommer sjuksköterskan in. Hon bär på en ask piller.

-Doktorerna sa att du kommer få stanna här lite längre men de sa också att du inte behövde slangen längre och kan använda piller istället, säger hon och ger mig pillerna.

Sedan går hon fram till min arm och rycker loss slangen så att det börjar blöda. Sedan går hon ut utan att ge mig något plåster.

Jag tar ett plåster som ligger på bordet och sätter på det. Jag lägger mig i sängen och somnar. I natt drömde jag att Mr. Midnatt pratade med mig, han sa:

-Kom och hitta mig. Hjälp mig ut härifrån.
Kom Fran. Rädda mig.

Sedan vaknar jag med ett ryck och ser att klockan är 02:00. Jag går upp ur min säng och hoppar ut genom det öppna fönstret. Sedan känner jag att någon fångar mig.

Jag tänker solklart att det är någon från sjukhuset men när jag kollar upp ser jag prinsessan Malni.

-Varför försökte du ta självmord? frågar hon mig.

-Jag vill inte plågas längre, jag vill inte ha mardrömmar längre jag vill bara dö, säger jag och börjar gråta.

-Vill du åka till ljusets verklighet och leva ett fridfullt liv där? frågar hon mig.

-Ja! säger jag glatt.

-Kom med till livets verklighet och ha ett fridfullt liv, säger hon.

-Var är det? frågar jag.

-I jordens kärna, säger hon.

När hon hade sagt det kände jag något läskigt. Som om hon dödar mig inifrån. Jag springer iväg, bort, till något annat ställe. Jag vill bara inte stanna här. När jag stannar och kollar upp ser jag Mr. Midnatt. Men jag ser något annat bakom honom, något ont. Jag kastar mig på Mr. Midnatt och känner ett hugg i ryggen. Jag känner blodet rinna ner för min rygg. Jag kollar upp och ser Mr. Midnatt. Jag ser också mig själv, jag håller en kniv med blod på, mitt blod.

Det sista jag ser är Mr. Midnatt, han blir ihjäl huggen av mig. Sedan svimmar jag. När jag öppnar mina ögon är jag i någon sorts rum.

Väggarna och golvet är av metal. Jag ser Itward han står bredvid mig.

-Fran, du kommer vakna om 3.. 2.. 1.., säger han och när han har sagt 1 vaknar jag.

-Var är vi? frågar jag honom.

-I min flygmaskin, säger han.

-Vart ska vi? frågar jag.

-Till mitt hem, säger han.

-Vart ligger det? frågar jag nyfiket.

-I helvetet, säger han.

När jag hör det springer jag, jag hoppar ut genom fönstret och faller. Jag faller länge, väldigt länge, men till slut landar jag på marken. Jag är inte skadad eller död. Jag ser Remour stå långt ifrån mig. Han kommer närmare och närmare och närmare. Till slut är han framme vid mig. Han lyfter ena armen och plockar upp mig. Sedan är allt svart och jag dör.

Slutt!



Tack för att du läste min bok!